

harer toepassing aan verschillende fouten onderhevig en leidt daardoor lichtelijk tot onnauwkeurigheden: individueel verschillen de windingen onderling veel — hier blijft van de grijze substantie wat zitten, daar wordt van de witte iets medegenomen — de snede geschiedt natuurlijk makroskopisch —. In 50 gevallen heeft Winkler de methode voorloopig toegepast — zonder twijfel definitief in veel te weinig gevallen, gelijk hij zelf erkent, waar deze methode zoo lichtelijk aan onderscheiden dwalingen onderhevig is. En toch zou het mij niet verwonderen dat de methode weldra in de hersen-anatomie burgerrecht verkrijgt.

Zal zij echter blijvende wetenschappelijke waarde hebben, dan moet hare toepassing over zoovele duizende gevallen gegaan zijn als zij nu over tientallen gegaan is, en blijken gegeven hebben van steek te houden. De geschiedenis der methodologie leert echter dat er al heel wat methoden even spoedig zijn verdwenen als zij verschenen zijn.

De methodologie omvat de leer van de methoden, die in alle takken der wetenschap eenmaal gebezigd zijn geworden en die daarin nog gebezigd worden. Zij is zoo omvattend en zoo verscheiden, dat zij onmogelijk door één persoon kan overzien worden.

De huidige methodologie in het algemeen veroordeelen gaat niet, wijl zij zich wegens hare omvangrijkheid en verscheidenheid zoo maar niet beoordeelen laat.

Als men de methoden wil verdeelen dan zou men kunnen spreken van goede en verkeerde methoden; die zijn er ten minste ten allen tijde geweest en die zullen er ten allen tijde wel blijven, ook verkeerde — zoolang ten minste de wetenschap door onvolmaakte schepsels beoefend wordt. Voorts onderscheide men tusschen het goed en niet-goed *toepassen* der methoden. De methode kan goed zijn, maar hare toepassing verkeerd. Ik heb U slechts te wijzen op de beide groote hoofdmethoden in onze exacte wetenschappen: de inductieve en de deductieve. Hoe menigmaal wordt tegen de logische toepassing van deze niet gezondigd? Ik kan niet nalaten hier de klacht te herhalen, die ik reeds vroeger elders geuit heb, n. m. dat aan de academie het onderwijs in de logica aan de studenten in de natuurkunde en geneeskunde niet verplichtend gesteld is.

De natuurkunde is eene zuivere ervaringswetenschap, wier opbouw inductief wordt ingeleid en deductief wordt bevestigd — tegenover de bespiegelende wijsbegeerte, die alleen met de deductieve methode werkt.

Nu zou de een of ander kunnen vragen: is het met de christelijke natuurkunde evenzoo gelegen als met de actueele natuurkunde? Moet deze niet anders aangevat worden? Wordt ook bij haar in de eerste